

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

PROLAZIO OKOLO ČINEĆI DOBRO

– IVAN 5:1-9 – 23 VELJAČE –

Ključni tekst: „On uze naše slabosti i ponese naše bolesti.” – Mat. 8:17

ZAPISI pokazuju da je naš Gospodin tijekom svoje službe učinio trideset i šest čuda, zasebno opisanih, a osim ovih mnoga druga o kojima se ne izvještava pojedinačno, nego u skupinama. Apostol Petar o tome svjedoči, da je „prolazio okolo čineći dobro.” (Djela 10:38.) Neki, međutim, stječu pogrešno mišljenje da je glavno djelo našeg Gospodina među ljudima bilo da liječi njihove bolesti. Mnogi koji zastupaju ovo gledište tvrde da bi glavno djelo Crkve, kao njegovih sljedbenika, trebalo biti liječenje bolesti molitvom, itd. Ovo je ozbiljna pogreška i ukazuje na potpuno nerazumijevanje Božanskog plana vjekova. Poslanje našeg Gospodina bilo je primarno podnijeti veliku žrtvu za grijeh, što je bila cijena otkupljenja, i osigurati konačno oslobađanje čovječanstva od kazne prvobitnog grijeha. Kao usputna značajka povezana sa spasenjem svijeta kroz njegovu žrtvu, on je propovijedao dobru vijest i pozivao sljedbenike da idu njegovim stopama i da budu sužrtvovatelji s njim, i tako konačno da budu sunasljednici s njim u djelu dijeleći blagoslove i naklonost Božju, osiguranu njegovom smrću. Čuda iscjeljivanja koja je naš Gospodin činio bila su usporedna s njegovim propovijedanjem – kao način da uvjeri one koje bi pozvao da je on doista Sin Božji, Glasnik Saveza, Mesija, kako bi mogli čuti njegovu poruku, vjerovati i postati njegovi sljedbenici.

Je li izliječio sve bolesne? Je li istjerivao demone iz svih koji su bili opsjednuti? Je li probudio sve mrtve? Zasigurno ne. On je samo dao ilustracije božanske moći koju je posjedovao, i za koju je izjavio da će se manifestirati potpunije, potpunije, kasnije – prilikom njegovog drugog dolaska. Poslušajte njegove riječi: „Ne čudite se tome; jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov [Sina Čovječjega] glas i izići će.” Opet je zapisano u pogledu čuda našeg Gospodina: „Ovaj početak čudesa učini Isus...i očitova [unaprijed] svoju slavu” – slavu i moć koju će posjedovati i u punini koristiti u vremenu koje je odredio Otac. (Ivan 5:28 ; 2:11.) O tom budućem vremenu, kada će zemlja biti ispunjena slavom Gospodnjom, sveti Petar govori, govoreći: „Vremena osveženja doći će od prisutnosti Gospodnje [Jehovine]; i poslat će Isusa Krista, koji vam je prije bio propovijedan: Koga nebesa moraju primiti [zadržati] do vremena obnove svega što je Bog rekao ustima svih svojih svetih proroka od postanka od svijeta.” – Djela apostolska 3:19-21.

VELIKO MNOŠTVO IZNEMOGLIH LJUDI

Ove su sugestije uvelike potvrđene zapisima naše sadašnje lekcije. Isus se vratio u Jeruzalem prigodom

blagdana, kada su, zbog mnoštva okupljenog sa svih strana, židovski vođe koji su tražili njegov život smatrali da nije mudro napraviti bilo kakve demonstracije protiv njega iz straha od nereda. U blizini grada nalazio se bazen s vodom određenih svojstava, a kupanje u njemu smatralo se ljekovitim za neke bolesti. Naša uobičajena verzija kaže da je anđeo u određenim trenucima uzburkao vodu i da su se bolesnici odmah nakon toga okupali s prednosti. Ovaj dio, međutim, nije točan, ne nalazi se u najstarijim rukopisima i prikladno je izostavljen iz revidirane verzije. Pretpostavlja se da je izvor koji je opskrbljivao bazen bio povezan sa spremnikom plina, koji je vodi doista davao neka ljekovita svojstva. Ili je možda bilo povezano s izvorom sifona koji se povremeno prelijevao. A mentalni dojmovi kupaca mogli su biti od pomoći u mnogim slučajevima. U svakom slučaju, jasno je da se na pet trijemova ovog bazena okupilo veliko mnoštvo iznemoglog naroda. Pokazalo se da su njihove slabosti bile nešto slično reumatizmu, paralizi i drugim mišićnim ili živčanim bolestima, uzrokujući nedostatak vitalne snage, sušenje ili trošenje mišića.

Vrijedno je napomenuti da naš Gospodin nije ulovio i izliječio sve palestinske bolesnike, te da čak ni kada bi naišao na njih na svojim putovanjima, kao u ovom slučaju, nije se potrudio da ih sve izliječi. Izdvojio je jednog pojedinca koji je uzalud čekao priliku da iskuša snagu bazena, a koji je bolovao trideset osam godina. Samo za njega je upitao: „Hoćeš li ozdraviti?” – Je li tvoja želja da budeš izliječen? Odgovor je bio da je imao želju, ali nije imao mogućnosti poduzeti daljnje korake, niti je imao pomoć. Tim je riječima Gospodin probudio u umu siromaha želje, težnje, koje su bile gotovo izumrle. Bio je gotovo utučen zbog odgođene nade. Ovdje je bio stranac koji je pokazivao određeno zanimanje za njegov slučaj – potpuno novo iskustvo. Možemo zamisliti kako su mu oči sijevnule, opća budnost u vezi s njegovim razgovorom. Tako je bio pripremljen za riječi našega Gospodina: „Ustani, uzmi svoju postelju i hodaj.” Smjesta je u svojim mišićima i živcima osjetio navalu snage i vitalnosti, i smjesta, gotovo mehanički, poslušao je i otišao svojim putem – previše ošamućen, zaprepašten, da bi pomislio na to da pita za ime svog dobročinitelja ili da mu izrazi svoju zahvalnost.

Možda ćemo biti skloni misliti o njegovom izlječenju kao slučajnom – pretpostaviti da je bio blagoslovljen samo zato što je naš Gospodin slučajno prošao tim putem i slučajno ga je vidio i slučajno mu se sažalio. Ili bismo mogli pretpostaviti proizvoljan izbor u njegovom slučaju. Međutim, možemo pretpostaviti da se pojavljuje još razumnije gledište,

naime, da je ovaj čovjek u svojoj nevolji bio doveden do pokajanja za grijeh i do želje za skladom s Bogom, i da je kao posljedica ovog njegovog stava srca on bio posebno naklonjen Bogu. Kao potvrdu ovog gledišta, nalazimo zabilježeno da ga je, nedugo nakon toga, Isus pronašao u Hramu, molio se, zahvaljivao Bogu za njegovo ozdravljenje – vjerojatno također nudeći dar Gospodinu kao dokaz njegovog priznanja, odanosti i zahvalnosti.

„IDI I NE GRIJEŠI VIŠE”

Bilo bi dobro da uzmemo u obzir široku ljubaznost i velikodušnost Učitelja, kao što je prikazano u ovom slučaju. Nije prvo razgovarao o čovjekovim grijesima i ispitivao glede njegovog pokajanja i njegovog okretanja novog lista. Nije mu dao blagoslov ozdravljenja pod uvjetom da postane sluga Božji. Izliječio ga je i dopustio mu da ide svojim putem, da ide svojim pravcem. Kad je dobrovoljno otišao u Hram na molitvu ili na žrtvu, Gospodin mu je došao i bez prigovaranja za prošlost, savjetovao ga za budućnost, govoreći: „Ne griješi više, da te ne snađe nešto gore.” (r. 14). Kad bi svi oni koji su „sljedbenici Jaganjčevi” naučili od velikog Učitelja kako plemenito, velikodušno opraštati i kada i kako usaditi lekcije reforme i opomene za budućnost.

„SAM JE UZEO NAŠE NEMOĆI”

Tim je riječima prorok navijestio dio poslanja našega Gospodina. Vjerujemo da imamo pravo pretpostaviti da su sva čudesa našega Gospodina uzrokovala mjeru samopožrtvovnosti, gubitak vitalnosti – da je tako svakodnevno, malo po malo, polagao svoj život. Mogli bismo pretpostaviti da mu je božanska moć dana u takvoj mjeri da je pukim izgovaranjem riječi, bez ikakvih troškova za njega samog, moglo biti izvedeno bilo koje čudo; ali naš Gospodin nije došao na svijet samo da bi pokazao božansku moć među ljudima, to je također bio dio njegove misije da okusi ljudske boli, da nauči suosjećati s unesrećenima i da položi svoj život u korist čovjeka. Naša pretpostavka je dobro potvrđena gornjim proročanstvom – da će on nositi naše slabosti. (Matej 8:17; Izaija 53:4.) Dodatno, potvrđeno je izjavom svetog Luke da je „vrlina [životna snaga, sila] izašla iz njega i sve ih izliječila.” – Luka 6:19.

Čuda našeg Gospodina su nam mnogo dragocjenija s ovog stajališta nego s bilo kojeg drugog. Dar koji ne košta ništa ne može biti tako visoko cijenjen kao onaj koji košta mnogo; a budući da je život naše najvrijednije vlasništvo, njegovo davanje u bilo kojem smislu riječi je davanje najvećeg od svih darova. Da su tri i pol godine službe našega Gospodina osiromašile njegovu snagu, obilno svjedoči: na primjer, kad je kod Jakovljeva zdenca bio umoran, ali njegovi učenici

nisu; i ponovno na kraju njegove službe, na putu do Kalvarije, kada nije mogao nositi svoj križ, dok su dvojica razbojnika očito mogli nositi svoj. (Ivan 4:6 ; Luka 23:26.) Njegova slabost nije bila posljedica naslijeđene mane ili grijeha, niti slabosti nesavršenosti, već žrtve. Od početka svoje službe nastavio je izlijevati svoj život u interesu onih koji su imali uho čuti, i preuzimajući na sebe slabosti, nemoći onih koje je izliječio.

SAM JE PONIO NAŠE BOLESTI

Ne znamo da je naš Gospodin bio bolestan od bilo koje obične bolesti. Njegov savršeni organizam očito bi bio otporan na upade posebnih bolesti. Prije bi se činilo da je njegovo liječenje bolesti samo iscrpilo njegovu vitalnost, i tako na njega ostavilo težinu naših bolesti. Svi bolesnici, nevoljnici Gospodinovih sljedbenika, mogu se ugledati na njega sa spoznajom njegove sućuti, jer je zapisano: „U svim njihovim mukama on je bio mučen.” (Iza 63:9.) „On je, doista, uzeo naše jade i ponio naše boli”; ali ne smijemo prihvatiti pogrešno gledište koje neki zastupaju da je naš Gospodin nosio bolesti svih onih koji će ikada biti njegovi učenici, tako da nikada ne bi bilo potrebno da budu bolesni ili osjećaju bilo kakvu bol. Upravo suprotno od ovoga, bolesti koje je nosio naš Gospodin bile su bolesti svijeta, a ne bolesti njegovih posebnih prijatelja i učenika. Nemamo podataka da je izliječio nekog od svojih sljedbenika. Pouka je stoga suprotna, da dok je on nosio slabosti i brige i tuge drugih, njegovi sljedbenici trebaju oponašati njegov primjer i njegov Duh, i iz sličnih motiva velikodušnosti i dobrote trebaju biti nositelji tereta, pomagači, samopožrtvovni. Kao što apostol sugerira: „Mi [također] trebamo položiti svoje živote za braću.” – I. Ivanova 3:16.

Sveto pismo jasno pokazuje da, toliko daleko od toga da su Kristovi sljedbenici izuzeti od progona, nevolja, žalosti, kušnji, poteškoća, oni doista trebaju znati da Otac „šiba svakog sina kojega prima.” (Heb. 12:6.) Moramo razumjeti da, kao što je bilo korisno da Učitelj prođe kroz takva iskustva samoodricanja i samožrtvovanja, također je korisno da svi koji bi bili prihvatljivi Bogu kao članovi Nevjeste bi na sličan način trebali biti dirnuti osjećajem slabosti svijeta i imati dovoljno suosjećanja da dobrovoljno podnesu neke od tugi i žalosti onih oko njih. (Heb 4:15.) Tako je zapisano: „Ako trpimo, s njim ćemo i kraljevati.” (2. Tim. 2:12.) Oni koji predviđaju da će Jaganjčevi sljedbenici biti odneseni u raj na cvjetnim lejama lakoće, a ne valu nevolje koji se kotrlja preko njihovih mirnih grudi, sigurno su u zabludi. Općenito, oni nisu dobro pročitali Učiteljev opis iskustava onih koji bi bili njegovi sljedbenici, kojima je naređeno da uzmu svoj križ i slijede ga. – Marko 10:21.

DUHOVNE NEMOĆI I BOLESTI

Ali dok možemo dovoljno ispravno primijeniti proročko svjedočanstvo na slabosti i bolesti onih koje je Isus izliječio prilikom svog prvog dolaska, ne bismo trebali misliti da oni imaju potpunu važnost proročanstva, već zapravo kao njegov mali dio. Koje su sve bolesti i slabosti koje je Isus izliječio prilikom svog prvog dolaska u usporedbi sa svim bolestima dvadeset tisuća milijuna svjetske populacije? Što je bilo buđenje trojice iz mrtvih u usporedbi s onim moćne vojske koja će biti izvedena iz tamnice smrti, groba? Ovo proročanstvo sigurno ima dublje, šire značenje. Slabosti i bolesti cijeloga svijeta sastavni su dio kazne za izvorni grijeh. Ta kazna je smrt, i ona leži na cijeloj ljudskoj obitelji; a slabosti s kojima smo rođeni i stečene bolesti samo su veliki dio smrti koja djeluje na našu rasu. Sve je to naš Gospodin podnio za cijeli svijet u smislu da je Božjom milošću okusio smrt za svakog čovjeka. (Heb. 2:9.) Kao što apostol Pavao objašnjava, smrt je prešla na našu rasu kao rezultat grijeha; i stoga, budući da su svi grešnici, svi imaju slabosti, bolesti i stanja umiranja. – Rim. 5:12.

Kada dobijemo ovaj široki biblijski pogled na Božanski plan vjekova, nalazimo zadovoljstvo za glavu i srce, i sklad koji dotiče i objašnjava svaku značajku božanskog otkrivenja. Preko prvog Adama grijeh, osuda, bila je ubrzana nad cijelom ljudskom

obitelji – a njegova nevjesta, majka Eva, bila je sudionik s njim u cijeloj stvari. Tako je Bog u svoje vrijeme providio Isusa, Otkupitelja, koji je platio Adamovu kaznu žrtvom vlastitog života. Kao posljedica toga, bio je visoko uzvišen da bude Princ i Spasitelj, Kralj i Obnovitelj, Svećenik na svom prijestolju, da podari oprost i uzdižuće utjecaje Adamu i svima koji su uključeni kroz njega. I sada, kao priprema za taj opći blagoslov svijeta u skladu s božanskim planom, Nevjesta za Krista je odabrana među čovječanstvom; ali prije nego što sa svojim Gospodinom može podijeliti slavu duhovne razine, božanske prirode – slavu, čast i besmrtnost – ona mora biti testirana, a test je da mora manifestirati isti duh koji je pokretao, koji je kontrolirao njezinog Gospodina, Otkupitelja. Iz tog je razloga njezin poziv u ovom sadašnjem dobu – da kušnje, poteškoće, tuge, boli koji prate grijeh služe da iskušaju njezinu odanost pravednosti i njezin duh odanosti i ljubavi. Pod vodstvom njezina Otkupitelja podučava se potrebnim lekcijama kako bi se prilagodila i pripremila za slavno sunasljedstvo. Ipak, ništa što je povezano s njezinim pozivom nije obvezno – i stoga su mnogi pozvani u usporedbi s nekolicinom koji će biti izabrani. Stoga svi koji žele osigurati svoj poziv i izbor moraju vjerno slijediti Otkupiteljeve stope, pažljivo slušati njegov savjet i usput se služiti njegovom pomoći. – Mat . 22:14 ; 2 Pet. 1:10.

„DAJTE IM VI DA JEDU”

– IVAN 6:1-21 – 1. OŽUJKA –

Ključni tekst: „Pasti će stado svoje kao pastir.” – Iza. 40:11

Događaji ove lekcije pripisuju se početku treće godine službe našega Gospodina, u proljeće, blizu vremena Pashe. Ivan Krstitelj bio je u zatvoru u Makerusu oko godinu dana i upravo mu je kralj Herod odrubio glavu. Ivanova služba, praćena Isusovom službom, uvelike je probudila židovski um po pitanju neizbježnosti Kraljevstva Mesije. Ivanovo zatvaranje manje-više iznenadilo je i zapanjilo ljude. Sam Ivan, nakon što je bio zatvoren gotovo godinu dana, poslao je neke od svojih učenika da ispituju je li Isus Mesija ili nije, je li on samo preteča nekog većeg. Ovo je bila istina: Isus u tijelu, Jaganjac Božji da odnese grijehe svijeta, bio je samo preteča nebeskog Gospodina, koji će, nakon što među čovječanstvom okupi svoju Izabranu Nevjestu, doći u moći i velikoj slavi i preuzeti uzde svjetske vladavine za njihov blagoslov i izdizanje iz stanja grijeha i smrti. Ali Isus nije ulazio u objašnjenje ovih stvari, jer tada nisu bile hrana u pravo vrijeme. Zadovoljio se slanjem poruke da bolesni ozdravljaju, da se đavli izgone. Dobra poruka Evandjelja slobodno se propovijedala – sve što se tada moglo učiniti, sve što je bilo moguće učiniti do vremena završetka žrtve na Kalvariji i njezinog prihvaćanja od strane Jehove kada

je naš Gospodin uzašao na visinu da se pojavi u Božjoj prisutnosti u korist vjernika – da izvrši pomirenje za njihove grijehe, da izvrši njihovo pomirenje s Ocem i da im osigura začecje Duhom Svetim, koje je započelo na Pedeseticu.

Naknadno je odrublivanje glave Ivana Krstitelja izazvalo zaprepaštenje među onima koji su cijenili njegovu službu, uključujući i one koji su prepoznali Gospodina kao Mesiju. Religiozni osjećaji najreligioznijih ljudi bili su jako šokirani i zavladao je znatno uzbuđenje. Što Herod možda sljedeće ne bi učinio? Bi li naš Gospodin bio siguran? Hoće li njegovi apostoli, oni koji su se u njega pouzdali spasiti? Stvar je izazvala veći interes i povukla veće razmjere gomile na Isusovo propovijedanje, jer su, prema židovskom običaju, stotine tisuća bile na putu za uobičajeni blagdan Pashe u Jeruzalemu. Znatno dio stanovništva praktički je obustavio posao, a kako su neki odlazili, drugi su dolazili, pa su tako naš Gospodin i njegovi apostoli neko vrijeme bili izuzetno zaposleni. Također treba imati na umu da je tijekom godine Ivanova zatočeništva naš Gospodin poslao svoje učenike, a zatim i sedamdeseticu, dva po dva, u razne gradove

Judeje i Galileje, i da su propovijedali obraćenje i Kraljevstvo nebesko, i uzgred nazivali svog Učitelja Isusa Mesijom. Nije stoga ni čudo da su se stotine držale Učiteljevih riječi i pitale u pogledu njegova mesijanstva: Je li to doista isti Krist, pravi Mesija?

OTIŠAO U PUSTO MJESTO

U tim se okolnostima naš Gospodin sa svojim učenicima povukao u svom čamcu u pustinju preko dijela Galilejskog jezera. Nisu otišli u pješčanu pustinju, već u pustinjski dio obale, daleko od gradova i velikog mnoštva koje se okupilo. Pristali su blizu Betsaide, kuće Filipa, jednog od učenika, na sjevernom kraju Jezera. Neki od mnoštva bili su toliko zainteresirani da su, uočivši smjer u kojem je čamac bio upravljen, putovali pješice, znatnu udaljenost, do istog mjesta. Drugo mnoštvo koje je dolazilo cestom prema Jeruzalemu također je čulo za prisutnost velikog Učitelja u toj blizini i zadržalo se. Vjerojatno im je naš Gospodin govorio o raznim temama koje nisu zabilježene. Poanta naše lekcije, događaji na kojima se temelji naša lekcija, dogodili su se pred noć. Ljudi su očito bili toliko zadubljeni u ono što su čuli da su zaboravili na vlastite fizičke potrebe, a naš Gospodin je također očito bio nemaran jer im je nastavio propovijedati sve dok učenici, shvativši situaciju, nisu predložili da se ljudima kaže da im se više neće govoriti, da je vrijeme da prijede u sljedeće selo, Betsaidu, na osvježanje. Očito su ljudi svoje jednostavne potrebe opskrbljivali od sela do sela umjesto da su sa sobom nosili namirnice.

„GDJE ĆEMO KUPITI KRUH?”

Primjećujemo mudru metodu poučavanja našeg Gospodara. Potaknuo je misli. Umjesto da pošalje mnoštvo, predložio je Filipu, čiji je rodni grad bio najbliži i koji bi stoga trebao biti najbolji poznavatelj okolice, da bi iz svojih zajedničkih sredstava bilo dobro kupiti besplatan ručak za mnoštvo, i raspitivao se gdje bi se najbolje moglo kupiti. Filip je bio vrlo stvaran, i očito je imao dobru poslovnu glavu, odgovorivši odmah: „Dvjesto penija [vrijedan trideset dva dolara] kruha nije im dostatno da svatko od njih može uzeti malo.” Njegov je prijedlog bio da bi to bila znatna svota koju bi mogli potrošiti, a da manje ne bi koristilo. Svi su se apostoli pridružili tom osjećaju, prema Lukinom izvještaju, rekavši: „Otpusti mnoštvo da ode u okolna mjesta i sela, prenoće i nabave hrane.” Pritišćući točku malo bliže Isus je rekao, Ne trebaju otići; dajte im vi jesti. Na to su apostoli, prema Marku, prigovorili: „Hoćemo li otići kupiti kruha za dvjesto denara i dati im jesti?” Je li to ono što želiš da učinimo? Spremni smo to učiniti ako nam jasno kažeš. Isus je odgovorio, prema Marku, „Koliko kruhova imate? Idite i vidite.” Andrija, vrativši se s istrage i

govoreći u ime svih, reče: „Ovdje smo pronašli dječaka koji ima pet ječmenih kruhova i dvije ribe, ali što je to među toliko ljudi?” Hljebovi te zemlje i vremena bili su otprilike veličine male pljosnate pite i vrlo sličnog oblika, a vrsta ribe opisana korištenom grčkom riječi podrazumijevala je vrlo malu ribu poput haringe.

Isus je naredio da mu se te zalihe donesu i vjerojatno su kupljene od dječaka. Proces ispitivanja imao je učinak stimuliranja umova učenika, tako da su do tog vremena, kada je Isus rekao, Natjerajte mnoštvo da sjedne u redove ili čete, u skupinama od pedeset i stotina na travnatim padinama, učenici bili spremni poslušati, iako još nisu mogli u potpunosti shvatiti svrhu zapovijedi; a povjerenje naroda u Isusa i njegove apostole jasno se očituje u činjenici da su u kasni sat bili voljni biti tako usmjereni. Imali su povjerenja u Gospodina do točke lakovjernosti, a njihova je vjera imala svoju nagradu.

ZAHVALJUJUĆI UVIJEK ZA SVE

Najprije je naš Gospodin zahvalio, podigavši oči prema nebu. Kakvu je lekciju time postavio svojim učenicima i mnoštvu i svima koji ga od tada smatraju Poslanim od Boga. Ako je sam Učitelj na taj način priznao da svaki dobar i savršen dar dolazi od Oca Svjetla, koliko bismo više trebali svi mi, koji smo po prirodi bili djeca gnjeva, ali smo pomireni kroz dragocjenu krv – imati na umu poruku, „Na svim svojim putovima priznaj ga, i on će upravljati tvoje staze.” (Izr 3:6.) Naš blagoslov kruha doista ne povećava njegovu količinu, njegovu masu, ali sigurno povećava njegovu vrijednost, njegovu učinkovitost. Mir, odmor, zadovoljstvo koje proizlazi iz ispravnog priznanja božanskog milosrđa samo je po sebi dobra priprema za naše živce i svu našu energiju dok jedemo hranu. Proporcionalno tome, zahvalni kršćanin trebao bi imati manje problema sa živčanom dispepsijom nego drugi s istim fizičkim i živčanim temperamentom. Osim toga savjetujemo da Gospodinovi posvećeni mališani posvuda, koliko god to uvjeti dopuštaju, trebaju slijediti običaje obitelji Biblijske kuće, te zajedno lomiti duhovnu manu i blagovati je u isto vrijeme kada jedu zemaljsku hranu.

Nakon Gospodinova blagoslova uslijedilo je lomljenje ječmenih kruhova i riba te podjela istih dvanaestorici apostola, koji su ih opet predali mnoštvu, vjerojatno preko izabranih predstavnika svake čete od pedeset i sto. Tako je podjela brzo obavljena i uživalo se u obilnom ručku. Ali pouka tu nije završila, jer je naš Gospodin uputio apostole da uzmu svoje torbe ili košare i skupe ostatke, da se ništa ne rasipa, a pronađeno je dovoljno zaliha da se napuni dvanaest košara. Čudo je sve zaprepastilo, a posebno se dojmilo, možemo biti sigurni, apostola. Nije na nama da objašnjavamo čudo, iako bi čudo i dalje bilo čak i kad

bismo ga mogli objasniti. Na nama je da prepoznamo da je Bog Davatelj svakog dobrog i savršenog dara, i da se čuda događaju oko nas svaki dan: sjeme klija i raste, ne znamo kako; no sjetva sjemena i žetva blisko su povezani i možemo pratiti rezultate, ali ne možemo pratiti proces kojim su pet kruhova i dvije ribe toliko uvećani u rasutom stanju; stoga o tome govorimo kao o čudu – to jest, djelovanju božanske moći koje nadilazi naše razumijevanje više nego što su to prosječne životne stvari. Dobro je za nas primijetiti koliko malo znamo u najboljem slučaju i koliko se čuda stalno događa oko nas. Možemo analizirati zrno pšenice i konstruirati nešto vrlo slično, ali mu ne možemo dati život, klicu, snagu za proizvodnju. Vidimo kukuruz i zob i shvaćamo da su vrijedni kao hrana za ljude i životinje, ali izvan je naše moći shvatiti njihovu pretvorbu u ljudsko tijelo i oblik, kao i u meso i oblik svinja i goveda svih vrsta sa svojim raznim osobitostima kože, dlake, perja, papaka, rogova, itd. To su također čuda, ali toliko česta da ih previdamo.

LEKCIJA NADNARAVNE MOĆI

Pouka koja je nedvojbeno došla učenicima i mnoštvu u vezi s čudom koje razmatramo bila je da je Krist imao nadljudske moći koje su ga potvrdile kao Mesiju, Poslanog od Boga, jer „nitko ne može činiti ova čuda koja ti činiš osim ako Bog nije s njim.” Opet, to je, posebno apostolima, bila lekcija o Gospodinovoj sposobnosti da se brine za njih kao svoje sljedbenike, pod svim okolnostima, pod svim uvjetima, i ta se lekcija nastavlja sa svim njegovim sljedbenicima od tada. Naš Učitelj je još uvijek sposoban i u zemaljskim i u duhovnim stvarima učiniti za nas izuzetno više nego što bismo mogli tražiti ili misliti – „Nikakvo dobro neće uskratiti onima koji čestito hodaju,” onima koji su njegovi pravi sljedbenici. Njihovi najbolji interesi bit će sačuvani i zaštićeni. Iz ove stvari možemo sa sigurnošću izvući lekciju iz vjere – „Veći je onaj koji je na našoj strani nego svi oni koji su protiv nas.” Kad su apostoli naučili ovu lekciju, sam strah od Heroda i onoga što bi mogao učiniti Isusu ili njima je popustio, i oni su bili spremni do noći na zapovijed našeg Gospodina vratiti se ponovno u blizinu Kafarnauma. Čini se da se sam Isus povukao u tajno zajedništvo s Ocem. Poslao je učenike prije, ne samo kao test njihove poslušnosti, već i da je mogao im pružiti još daljnju demonstraciju božanske moći koja ga je pratila. More je bilo uzburkano; kasnili su u dolasku do luke i veslali su – vjerojatno zbog suprotnog vjetrova – kad je gle, Isus prišao brodu hodajući po vodi. On je utihnuo njihove strahove izjavom: „Ja sam, ne bojte se.” Primili su ga u lađu i odmah su bili na kopnu.

Je li u ovom iskustvu postojala slika? Je li to predstavljalo burno i problematično iskustvo Crkve

kroz ovo Evangeosko doba? Je li to predstavljalo da će se na kraju doba, usred velike oluje, Gospodin pojaviti svom narodu, i da će nakon što budu primljeni od strane njih njihove vanjske nevolje i poteškoće potpuno nestati, samo zbog njihovog zajedništva s njim i milosti i mir akoje bi dao kroz svoju poruku, „Ne bojte se”?

NIJE MISIONARSKA LEKCIJA

Povjerenstvo koje je organiziralo ove međunarodne lekcije osmislilo je i zatražilo da se ova lekcija koristi kao misionarska lekcija s namjerom da se stvar inozemnih misija može istaknuto predočiti Gospodinovom narodu posvuda. Drago nam je zbog toga; imamo veliko suglasje sa svakim osjećajem i naporom koji gleda prema uzdizanju čovječanstva iz degradacije i grijeha u svjetlo i istinu, a time i u sklad s Bogom.

Mnogi su pogrešno protumačili naše poglede na misionarski rad u stranim zemljama. Mislimo da je velika zasluga misionara što su bili voljni napustiti svoje domove i prilike za zarađivanje kako bi se uključili u misionarski rad, iako su mnogi od njih otišli s potpunim jamstvom jednako dobre ili bolje udobnosti nego što su uživali kod kuće, i iako veći dio misionarskog rada nije više religiozan nego je podučavanje u javnim školama u njihovoj domovini, ili praksa medicine i bolnički rad koji obavljaju mnogi liječnici u civiliziranim zemljama. Sigurno je da su jadni pogani jako potrebni civilizacijskih utjecaja, medicinske pomoći i boljeg obrazovanja. Drago nam je da ih dobivaju.

Ono čemu prigovaramo u vezi s ovim stranim misijama je:

(1) Da je isto nesavršeno Evandjelje, ili mješavina istine i zablude, prikazano poganima koje je predstavljeno ovdje u domovini; i (2) zato što prevladava ideja da je ovo Božja metoda za ispunjenje točke molitve našeg Gospodina koja izjavljuje: „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, na zemlji kao što se vrši na nebu.” Protivimo se ovom gledištu jer je u potpunosti nebiblijsko i, kao što smo opetovano istaknuli, u potpunosti je iracionalno. Naši postmilenijski prijatelji, dok nam govore da nastoje obratiti svijet i tako uspostaviti Božju volju na zemlji kao što se vrši na nebu, pripremaju statistiku koja svima pokazuje da je broj pogana u godini 1800. bio otprilike 600.000.000, a da je njihov broj danas otprilike 1.200.000.000 – samo dvostruko. Nije li ludost inzistirati na misijskom radu s ovog stajališta? Neka se misijsko djelo nastavi, ali neka se promatra s pravog stajališta. Tko je toliko slijep da ne vidi da ako bi cijeli poganski svijet bio preobraćen na istu mjeru civilizacije i kršćanstva kakvu posjeduje takozvani kršćanski svijet, još uvijek bi bio u jednoj situaciji, kao

što svjedoči obraćanje našeg Gospodina potonjem u njegovoj posljednjoj fazi, laodicejsko razdoblje, savjetujem ti da od mene kupiš zlato pečeno u vatri i bijelu odjeću da možeš biti obučen, da se tvoja golotinja ne vidi, i namaži svoje oči mašću za oči, da možeš vidjeti, jer si siromašan i jadan, slijep i gol. – Otkr. 3:17,18.

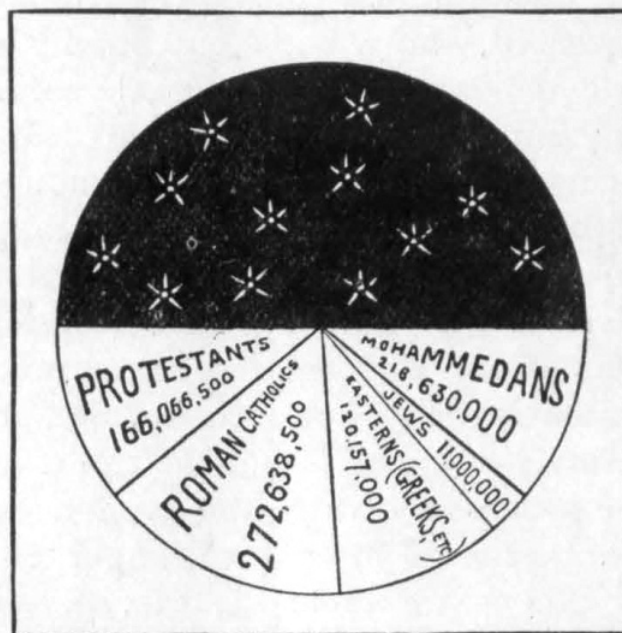
Imajmo ispravan biblijski pogled na stvari, naime, da Bog tijekom ovog Evandeoskog doba traži „malo stado”, „same izabrane,” i okuplja ga iz svake nacije, naroda, plemena i jezika. Oni će sa svojim Gospodinom i Zaručnikom sačinjavati Abrahamovo Potomstvo, kroz koje će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene. Pogledajmo da je to ono što apostol kaže: „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.” (Gal. 3:29.) Pogledajmo da će Kraljevstvo biti dano ovom Potomstvu Abrahamovu; da će Krist i njegova Izabrana Crkva, njegova Nevjesta, sačinjavati kraljeve i svećenike koji će vladati na zemlji (Otkrivenje 5:10), i kroz koje, kao Melkisedekov red svećenstva, svaki Adamov sin i kći mogu imati najpotpunija prilika za postizanje potpunog spasenja od grijeha i od smrti – potpuno oslobađanje od ropstva pokvarenosti u slavnu slobodu sinova Božjih! Gledajmo da oni koji se na kraju pokazu nepopravljivima neće biti vječno mučeni, nego će, kao što Sveto pismo izjavljuje, biti „kažnjeni vječnim uništenjem,” „istrebljeni iz naroda!” (2. Solunjanima 1:9 ; Djela 3:23.) Oni čije su oči pomazane pomašću od Svetoga kako bi tako vidjeli božanski plan, dobro shvaćaju da Bog sada nije uključen u djelo spašavanja svijeta, nego samo, kako to kaže Sveto pismo, „izvođenje naroda za ime njegovo” – da nosi njegovo ime, da bude Kristova nevjesta; i svi oni znaju da Evandjelje ne može imati drugo značenje za pogane osim za kršćanske narode.

OBESHABRENJA OD POGREŠKE

Nije ni čudo što misaoni ljudi koji ne vide pravi Božji plan u pogledu okupljanja Izabranih, i koji su prethodno bili revni za pogane pod pogrešnim uvjerenjem da su svi osim obraćenika na kršćanstvo osuđeni na vječnost mučenja, sada prestaju vjerovati u vječnu muku, i idu u drugu krajnost u pretpostavci da gotovo svi pogani odlaze u raj kada umru, i da raj ima ogromnu sirotinjsku četvrt za njihov prihvati i obrazovanje – nije ni čudo da ovi gube njihovu revnost za strane misije, da novac dolazi proporcionalno sporije, i to većim dijelom od onih koji su zainteresirani za pogane s humanitarnog, a ne s vjerskog stajališta!

Jadno je primjećivati kako su inače poštene i pametni ljudi obmanjivali sebe i druge glede pravog stanja stvari u svijetu. Reproduciramo dijagram, koji je objavio „The Young People's Missionary Movement,”

koji pokazuje ogromnu tamu pogana, prosvijetljenu samo tu i tamo misionarskim pothvatima, koje predstavljaju zvijezde. Prikazuje se kao razlog za daljnje misionarske napore. Ali pogledajte drugu polovicu, predstavljenu u čistoj bijeloj boji:

Protestanti	166.066.500
Rimokatolika	272.638.500
Istočnjaka, Grkokatolika itd.	120.157.000
Židova	11.000.000
Muhamedanaca	216.630.000
Ukupno	786.492.000

Ali koliko je ta izjava poštena? Koliko je istina? Na dijagramu je predstavljen kao jedna polovica, a ipak je ukupna svjetska populacija danas prepoznata kao oko 1.700.000.000, tako da bi stvarno puno veći dio slike trebao biti crn. Ali pogledajmo pažljivije tko su muhamedanci. Sa žaljenjem moramo reći da veliki broj kršćana ne bi znao da su oni još jedna denominacija kršćana – poput Mormona, na primjer. Ali umjesto toga oni su pogani u smislu da ne priznaju Krista, za kojega Apostol kaže: „Nema drugog imena dana pod nebom i među ljudima po kojem bismo se mogli spasiti.” (Djela apostolska 4:12.) Nisu li i oni nespašeni koliko i oni predstavljeni crnim dijelom? Nisu li toliko u mraku? Imamo li razloga pretpostaviti da su pošteniji? A što je sa Židovima? Jesu li spašeni s kršćanskog stajališta? Naprotiv, i katolici i protestanti ovo poriču, a misionari i misijske postaje sada djeluju i među Židovima i muslimanima s ciljem njihova obraćenja, baš kao i kod pogana.

Proučavajući još pomnije, nalazimo da su gotovo 400.000.000 rimokatolika i grkokatolika također subjekti misionarskog rada protestanata, da se protestantske misije održavaju čak i u samom gradu

Rimu i u raznim katoličkim zemljama na račun protestanata koji žive u Velikoj Britaniji i Sjedinjenim Državama, kako bi se suprotstavili, kako nam kažu, utjecaju „Antikrista.” Kako to da su dobri, poštenu ljudi, tako revni da spase druge, predstavili tako pogrešnu sliku stanja u svijetu? Odgovaramo, to je zbog toga što je njihova teologija pogrešna. Nakon gotovo devetnaest stoljeća nastojanja, oni jedva mogu odustati od svog stava da je Bog odredio da istina na ovaj način dosegne i obrati cijeli svijet, donoseći tako vladavinu pravednosti u kojoj će se Božja volja vršiti na zemlji kao i na nebu. Njihova je teorija gadno razbijena i uzdrmana istinom o toj temi. Oni žele sliku učiniti što povoljnijom za svoju teoriju. Jedva da su svjesni nepoštenja koje tako čine u ime Gospodina.

Ali pogledajte još pažljivije jedinu podjelu dijagrama koju još nismo razmotrili, dio koji prikazuje protestante. Sigurno ćete, kažu neki, priznati da je barem ovaj dio dijagrama točan. Jao, odgovaramo, željeli bismo da možemo misliti o protestantima svijeta (166,066,500) kao o Božjim svecima, u kojima se njegova volja vrši na zemlji kao u nebu – ili čak do mjere njihove nesavršene sposobnosti. Ne možemo tako misliti; ne možemo se tako zavaravati. Žalimo zbog nedostatka savjesti kod onih koji su napravili dijagram, kao i kod mnogih drugih, što ih sprječava da budu iskreni prema sebi na tu temu. Za potrebe ovakvog nabiranja ne uzima se čak ni članstvo u Crkvi, iako bi svatko razumnog rasuđivanja priznao da bi nominalno članstvo u Crkvi bilo loš dokaz svetosti. Taj broj čine svi koji žive u civiliziranim zemljama, a nisu ni Židovi ni rimokatolici. Kao što je biskup Foster jednom predložio, to uključuje ne samo crno, već i šareno i pjegavo, pri čemu je broj bijelih, svetih, izuzetno mali.

PROBUDI SE, SIONE, OBUCI SE SNAGOM SVOM!

„Trubite u trubu na Sionu!” Vrijeme je da se svi istinski Božji ljudi, bilo tko i gdje god, katolici ili protestanti, trebaju probuditi i shvatiti da smo živjeli u velikoj zabludi – pod potpunim pogrešnim shvaćanjem božanske Riječi koje je počelo u „mračnom vijeku.” Vrijeme je da svi sveci jasno shvate da njihova nada nije u obraćenju pogana, već u drugom dolasku Gospodina i okupljanju njegovih svetaca, i njihovoj promjeni u njegovo obličje u Prvom uskrsnuću, i u Kraljevstvu, vladavini nad Zemljom koja će zatim biti uspostavljena kroz njih – Tisućgodišnje Kraljevstvo. Tada će i tom moći Sotona biti vezan tisuću godina, kako više ne bi mogao varati narode, kako bi sljepoća koja je bila nad ne samo poganstvom nego i kršćanstvom nestala, i da bi pravo svjetlo moglo zasjati – Sunce Pravednosti, s iscjeljenjem u svojim zrakama. Trebamo se moliti za ovo Kraljevstvo, shvaćajući da

će, kada ono dođe, rezultat njegove vladavine biti potpuno ukidanje grijeha i smrti i uspostava vladavine pravednosti u svijetu, baš kao što je u nebu.

Sadašnje poslanje Crkve je, kako kaže Sveto pismo, „pripremiti se.” Ovo uključuje spoznaju Krista i širenje te spoznaje koliko god je to moguće, spoznaju našeg opravdanja vjerom u njegovu krv i spoznaju našeg poziva u sunasljedstvo s njim u njegovom Kraljevstvu, te spoznaju da će vjernost ovom pozivu značiti potpuno posvećenje s naše strane da služimo Istini, da živimo Istinu, da trpimo za Istinu, i da pozvanima, odabranima i vjernima treba dati Kraljevstvo pri drugom dolasku našega Gospodina, i da postizanje tog položaja sunasljedstva na prijestolju ovisi o našoj spremnosti da se zauzmemo za Istinu i za Gospodina, da podnesemo teškoće kao dobri vojnici i da položimo svoje živote za braću, tako pateći s Kristom da se i mi zajedno proslavimo.

Poslanje Crkve ne razlikuje se od poslanja njezina Učitelja, osim što je svijetom rašireno, a ne ograničeno na židovski narod. Svakoga tko prima Duha Svetoga Gospodin predstavlja kao svijeću, malo svjetlo u svijetu, i svatko treba pustiti da njegovo svjetlo svijetli pred ljudima. Na Gospodinu je da nadzire opće interese ovih svjetala i da ih šalje amo-tamo kako mu se sviđi „svima koje pozove Gospodin, Bog naš.” (Djela 2:39.) Sasvim je ispravno da se kršćanima posvuda skrene pozornost na pravi značaj njihovog opravdanja, njihovog posvećenja i ispravnih karaktera koje trebaju razviti kako bi svoj poziv i izbor učinili sigurnim. Tko god je tako angažiran, bavi se Učiteljevim poslom i stoga je jedan od njegovih misionarskih radnika. Svaki bi sada trebao raditi u onom kutu žetvenog polja gdje ima najbolju priliku za služenje cilju, a to bi značilo da nakon svjedočenja za Istinu u našim susjedstvima možemo prenijeti poruku što je više moguće u druga susjedstva, u druge gradove, u druge države, u druge zemlje. Stoga, kako se broj upaljenih svijeća povećava pod Gospodinovim providonosnim uređenjem, neke će vjerojatno biti upaljene za druge zemlje – ne da obrate sve, već, kao što Sveto pismo izjavljuje, da svjedoče za Istinu.

SLIKA MISIJE NAŠE LEKCIJE

Lekcija dobro predstavlja gledište koje smo iznijeli, ali uopće ne predstavlja gledište o misijskom radu koje se općenito zabavlja. Primijetit će se da oni koji su bili hranjeni nisu bili pogani nego Izraelci, Božji narod – tada u naklonosti saveza. Kao drugo treba primijetiti da je Isus prvo imao posla sa svojim učenicima, koji su predstavljali Izabrane, njegove izabranike. Njima je dao kruh koji je razlomio, a koji je, nakon što je mnoštvo sjelo, podijeljen među njima. Dakle, Gospodin je sada pozvao Crkvu da bude njegov Izabranik, i za njih je razlomio kruh života ili Istine, i

uskoro u svoje vrijeme cijeli svijet čovječanstva, uključujući one koji su sišli u zatvorsku kuću smrti, svi će izaći – svaki čovjek u svom vlastitom redu, u svom

vlastitom rangu, u svom društvu, i tada će mnoštvo biti spremno za hranu, i ona će im biti dana, i imat će obilje i za uštedjeti.

